

9

заедно с конете...

- В Никея и Константиновград не ви ли подкрепиха? - попита царят.

- В същност там се съживихме. В Никея добре хапнахме на годежа на сина ми Бела с Мария Ласкарис. Императрица Иоланта, която е майка на жена ми, се погрижи за нашите люде и направи каквото беше по силите ѝ. Също и Канон дьо Бетън се постара да ни снабди с приваси поне до Филипопол. Но те се свършиха още към Адрианопол... Жирар дьо Стрем не можа нищо да ни даде... Людете ми изнемогват...

- Аз пратих бърз гончия до границата, със заповед веднага да се отнесат храни за войските ти... Колкото за пропуска, ще свикам довечера съвета на високите люде, които ме придружават, ще вземем решение и ще ти го известим.

Андрея разбра, че за позволениято ще се изисква някакво обезщетение и предварително реши в себе си, че е съгласен на всичко, стига да помогнат на войските му по-високо да стигнат до венгерската граница. Той погледна своя пръв логотет Геза Банфи, престолонаследника Бела, братовчеда си Емерих и мълчаливо наведе глава, като зърна примирения им взор.

В това време навън изтрополяха конски копита, зачу се шумна глъчка и след миг на прага застана висока тънка осанка на млад болярин. Той бързо отправи взор към непознатия, след това погледна царя. Зад него застанаха неколцина други боляри.

Иоан Асен стана и повика новодошлия.

- Имаме нечакан висок гост: крал Андрея Венгерски, от славния дом на Арпадите. Войските му чакат при границата, с молба за пропуск и прехрана.

И като се обърна към краля каза:

- Брат ми: севастократор Александър. А това е протостратор Радул, катастрофилант Райко, прахтор Диман...